

KIERA CASS

ALEGEREA

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS
—2017—

CAPITOLUL 1

Când scrisoarea a sosit în cutia poștală, mama a fost în extaz. Hotărâse deja că toate problemele noastre se terminaseră, dispărând pentru totdeauna. Eu eram singurul mare impediment din planul ei. Nu mă consideram o fiică neascultătoare, dar pentru mine, aceea a fost picătura care a umplut paharul.

Nu voiam să fac parte din familia regală. Nu voiam să fac parte din Unu. Nici măcar nu voiam să *încerc*.

M-am ascuns în camera mea — singurul loc unde puteam evita pălăvrăgeala din casă —, încercând să născocesc un argument care să îi mai taie din avânt. Aveam deja o colecție impresionantă de păreri sincere... dar nu credeam că e dispusă să asculte vreuna.

N-o mai puteam evita pentru mult timp. Ora cinei se apropia și, având în vedere că eram cea mai mare dintre copiii care mai rămăseseră acasă, gătitul mesei

cădea pe umerii mei. M-am ridicat din pat și m-am dus în gura șarpelui.

Mama s-a uitat urât la mine, dar n-a spus nimic.

M-am învățit, tăcută, prin bucătărie și prin sufragerie în timp ce am gătit împreună puiul, pastele și am tăiat felile de măr, pregătind masa pentru cinci persoane. Dacă îmi ridicam ochii de la treabă, ea ația o expresie cumplită, ca și când se aștepta să mă simt rușinată de faptul că nu-mi doream aceleași lucruri ca și ea. Încerca asta adesea. Ca atunci când nu voisem să accept să lucrez deoarece familia care ne găzduia era foarte nepoliticoasă. Sau când îmi cerea ca eu să fac curat în toată casa pentru că nu ne puteam permite să chemăm pe cineva din Șase să ne ajute.

Uneori funcționa. Alteori, nu. Iar acum mă aflu în acel punct în care nu puteam fi convinsă sub nici o formă.

Nu mă suporta când eram încăpățânată. Dar moștenisem asta de la ea, așa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Cu toate că acest lucru nu mă viza doar pe mine. În ultima vreme, mama fusese cam agitată. Vara era pe sfârșite și, curând, urma să înfruntăm frigul. Și grijile.

A trântit furioasă carafa cu ceai în mijlocul mesei. Salivam la gândul unei porții de ceai cu lămâie. Dar trebuia să aștept; nu ar fi fost înțelept să beau acum paharul care mi se cuvenea și apoi să fiu nevoită să mă mulțumesc doar cu apă.

— Ai muri dacă mi-ai face și mie pe plac și-ai completa formularul? m-a întrebat, nemaifiind în stare să se abțină. Alegerea ar fi o șansă minunată pentru tine, pentru noi toți.

Am oftat adânc, gândindu-mă că acea completare a formularului era aproape sinonimă cu moartea.

Nu era nici un secret că rebelii — coloniile subpământene care urau Illéa, națiunea noastră mare și relativ tânără — atacau palatul cu violență, și încă destul de frecvent. Îi mai văzuserăm în acțiune și în Carolina. Una dintre casele magistraților arsesse din temelii, iar câtorva oameni din Doi le fuseseră vandalizate mașinile. Odată au pus la cale chiar și o evadare din închisoare, dar luând în considerare că eliberaseră doar o adolescentă care reușise să rămână însărcinată și un bărbat din Șapte, care avea nouă copii, n-am avut cum să nu fiu de partea lor.

Dar, în afară de pericolul iminent, numai ideea de a mă înscrie pentru Alegere mă făcea să mă simt rău. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc trecând în revistă toate motivele pe care le aveam pentru a rămâne unde eram.

— În ultimii ani, tatălui tău i-a fost foarte greu, a sâsâit mama. Dacă ai avea măcar un pic de milă, te-ai gândi și la el.

Tata. Mda! Chiar voiam să-l ajut. Și pe May, și pe Gerad. Și chiar și pe mama. Când îmi vorbea așa, nu mai aveam motive pentru a zâmbi. De la o vreme nu stăteam tocmai pe roze. Mă întrebam dacă tata vedea înscrierea mea ca pe o întoarcere la normal, dacă o sumă de bani, cât de mică, putea îmbunătăți lucrurile.

Situația noastră nu era atât de disperată încât să trăim cu teama că nu vom supraviețui sau ceva de genul ăsta. Nu eram nevoiași. Dar bănuiesc că nu eram nici prea departe de asta.

Casta noastră se afla la doar trei nivele de treapta de jos. Noi eram artiști. Iar artiștii și interpreții de muzică clasică erau la doar trei pași de mizerie. Literalmente. Banii noștri erau din ce în ce mai puțini și mai greu de chivernisit, iar veniturile depindeau foarte mult de sezoanele lucrătoare.

Cândva am citit într-o carte veche de istorie că înainte toate sărbătorile importante erau îngrămădite în lunile de iarnă. Una numită Halloween, urmată de Ziua Recunoștinței, apoi Crăciunul și Anul Nou. Toate, una după alta.

Crăciunul a rămas la fel. Nu era ca și cum ai fi putut schimba data de naștere a unei zeități. Dar de când Illéa a încheiat acel mare tratat de pace cu China, Anul Nou a început să fie sărbătorit în ianuarie sau în februarie, în funcție de fazele Lunii. Toate sărbătorile de recunoștință sau independență din partea asta a lumii erau acum numite, pur și simplu, Ospățul Recunoștinței. Acesta era vara. Atunci se sărbătorea formarea Ileei, pentru a ne bucura de faptul că eram încă în viață.

Nu știam ce anume fusese Halloweenul. Nu mai reapăruse niciodată.

Așadar, cel puțin de trei ori pe an, întreaga familie era angajată cu normă întreagă. Tata și May pictau tablouri, iar clienții le cumpărau pentru a le oferi ca daruri. Eu și mama mergeam la petreceri — eu cântam, iar ea mă acompania la pian — și, dacă puteam, nu refuzam nicio ofertă de lucru. Când eram mai mică, gândul de a cânta în fața unui public mă îngrozea. Acum încercam să mă orientez

spre muzica de atmosferă. Asta eram în ochii angajatorilor noștri: niște persoane menite a fi ascultate, nu văzute.

Gerad nu-și descoperise încă vocația. Dar avea doar șapte ani. Dispunea de suficient timp pentru asta.

Curând, frunzele aveau să-și schimbe culoarea, iar micuța noastră lume urma să fie din nou amenințată de instabilitate. Cinci guri de hrănit, dar numai patru munceam. Și nu exista nicio garanție că ne puteam angaja înainte de Crăciun.

Când gândeam așa, Alegerea semăna cu o frânghie, ceva sigur de care mă puteam agăța. Acea scrisoare tâmpită mă putea scoate din întuneric, cu familia mea cu tot.

M-am uitat la mama. Pentru cineva din Cinci, era plinuță, ceea ce era ciudat. Nu era gurmandă și, oricum, nu avea prea multă mâncare la dispoziție. Probabil că așa arată un corp după ce naști cinci copii. Părul îi era roșcat, ca al meu, dar brăzdat de șuvițe de un alb strălucitor. Acestea apăruseră deodată și din abundență, cam cu doi ani în urmă. Avea riduri adânci la colțurile ochilor, cu toate că era încă tânără, și vedeam, în timp ce se mișca prin bucătărie, că era adusă de spate de parcă o greutate invizibilă o apăsa pe umeri.

Știam că avea multe de suportat. Și mai știam că asta era motivul pentru care începuse să mă manipuleze în halul acela. Ne certam și fără problemele suplimentare, dar, pe măsură ce toamna grea se apropia cu pași rapizi, devenea din ce în ce mai irascibilă. Acum mă considera lipsită de logică, pentru că nu voiam nici măcar să completez un afurisit de formular.

Dar în această lume existau anumite lucruri — lucruri importante — pe care le iubeam. Iar acea bucată de hârtie părea un zid de cărămidă care mă ținea departe de ceea ce-mi doream. Poate că, într-adevăr, ceea ce voiam era un lucru nesăbuit. Poate că nici măcar nu-l puteam avea. Dar, cu toate astea, era al meu. Nu credeam că-mi puteam sacrifica visele, oricât de mult însemna familia mea pentru mine. În plus, le oferisem deja suficient.

Eram cea mai mare, având în vedere că sora mea Kenna se căsătorise, iar Kona plecase, și încercam să contribui pe cât de mult puteam. Îmi programasem orele de învățat după repetiții, ceea ce-mi ocupa aproape toată ziua, de vreme ce încercam să cânt și la câteva instrumente.

Dar, din cauza acestei scrisori, munca mea nu mai conta în niciun fel. În viziunea mamei mele, eram deja regină.

Dacă aș fi fost isteță, aș fi ascuns acea înștiințare idioată înainte ca tata, May și Gerad să intre. Nu mi-am dat seama că mama o dosise în hainele ei ca s-o poată scoate în timpul mesei.

— „Casei Singer”, a citit ea.

Am încercat să înșfac hârtia, dar mama a fost mai rapidă decât mine. Oricum aveau să afle mai devreme sau mai târziu, dar, dacă ea proceda în felul ăsta, erau mari șanse să-i atragă pe toți de partea ei.

— Mamă, te rog! am implorat-o.

— Vreau s-aud! a chițăit May.

Nu am fost deloc surprinsă. Surioara mea îmi semăna la perfecție, numai că era cu trei ani mai mică. Dar în

vreme ce chipurile noastre erau identice, personalitățile ne erau complet opuse. Spre deosebire de mine, ea era prietenoasă și optimistă. Și, în prezent, înnebunită după băieți. Toată chestia asta avea să i se pară foarte romantică.

Am simțit cum mă înroșesc. Tata asculta, atent, iar May pur și simplu sărea în sus de bucurie. Gerad, dragul de el, își vedea liniștit de mâncare. Mama și-a dres vocea și a continuat:

— „Ultimul recensământ a confirmat că o femeie cu vârsta cuprinsă între șaisprezece și douăzeci de ani locuiește în prezent în locuința dumneavoastră. Dorim să vă aducem la cunoștință șansa pe care o aveți de a onora mărirea națiune Illéa.”

May a icnit din nou și m-a apucat de încheietura mâinii:

— Asta ești tu!

— Știu, maimuțico. Oprește-te înainte să-mi rupi mâna.

Dar ea pur și simplu a continuat să mă țină strâns, sărind întruna ca o minge.

— „Preaiubitul nostru prinț, Maxon Schreave”, a continuat mama, „va împlini vârsta majoratului luna aceasta. Speră să pășească în această nouă etapă a vieții sale alături de o parteneră, căsătorindu-se cu o adevărată Fiică a Ileei. Dacă fiica, sora sau persoana din grija dumneavoastră este interesată să devină soția prințului Maxon și prințesa adorată a Ileei, vă rugăm să completați formularul atașat și să-l returnați la Oficiul de Servicii Provinciale. O singură tânără din fiecare provincie va fi aleasă prin tragere la sortii pentru a se întâlni cu prințul. Participantele vor fi găzduite

în minunatul palat Illéa din Angeles pe toată durata șederii. Familiile tuturor participantelor vor fi *generos recompensate*” — a lungit cuvintele pentru efect — „pentru serviciul adus de ele familiei regale.”

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce a continuat. Așa făceau ei cu fiii. Prințesele născute în familia regală erau date în căsătorie într-o încercare de a consolida proaspetele noastre relații cu celelalte țări. Înțelegeam de ce — aveam nevoie de aliați. Dar nu-mi plăcea. Nu voiam să văd un asemenea lucru și speram să nu fiu nevoită să fac asta. Familia regală nu mai avusese de trei generații o prințesă. În schimb, prinții se căsătoreau cu femei din popor pentru a ridica moralul schimbătoarei noastre națiuni. Cred că Alegerea era menită să ne adune laolaltă și să le amintească tuturor că Illéa se născuse aproape din nimic.

Ideea de a intra într-o competiție pentru ca întreaga țară să urmărească cum acest puștiulică arogant o alege pe cea mai drăguță și superficială dintre fetele frumoase și tăcute pentru a sta lângă el la TV... era suficientă să mă facă să urlu. Ar fi putut exista ceva mai înjositor de-atât?

În plus, fusesem în destule case din Doi și din Trei ca să mă asigur că n-aș fi vrut să locuiesc vreodată printre acei oameni, ca să nu mai vorbim de faptul că refuzam cu desăvârșire să fiu din Unu. Exceptând vremurile când ne era foame, eram destul de fericită să fac parte din Cinci. Mama era cea care voia să urce pe scara castelor, nu eu.

— Și bineînțeles că-i va plăcea America! E atât de frumoasă, m-a lingușit ea.

— Te rog, mamă. Arăt ca orice fată.

— Ba nu! a spus May. Pentru că eu semăn cu tine, iar eu *sunt* frumoasă!

Zâmbetul îi era atât de larg, că nu m-am putut abține să nu râd. Și avea dreptate. Era cu adevărat frumoasă.

Dar era ceva mai mult decât fața ei, ceva mai mult decât zâmbetul cuceritor și ochii luminoși. May radia o energie, un entuziasm care te făcea să-ți dorești ceea ce-și dorea și ea. Era precum un magnet, iar eu, sincer, nu eram.

— Gerad, tu ce zici? Crezi că sunt drăguță? l-am întrebat.

Toți ochii s-au îndreptat spre cel mai tânăr membru al familiei noastre.

— Nu! Fetele sunt scârboase!

— Gerad, te rog...

Mama a oftat exasperată, dar nu pune la inimă. Era imposibil să te superi pe Gerad.

— America, trebuie să știi că ești o fată foarte drăguță.

— Dacă sunt atât de drăguță, cum se face că nimeni nu vine să mă invite în oraș?

— Oh, vin destui băieți, dar îi alung eu. Fetele mele sunt prea frumoase pentru a se mărita cu cineva din Cincinnati. Kenna a pus mâna pe-un băiat din Patru, dar sunt sigură că tu poți mai mult.

Mama a luat o gură de ceai.

— Numele lui e James. Nu-i mai spune pe număr. Și de când vin băieții pe-aici? am întrebat cu o voce care era din ce în ce mai pițigăiată.

— De ceva timp, a spus tata pe un ton trist, făcând primul comentariu de când începuse toată această discuție.

Își privea lung cana. Încercam să-mi dau seama ce anume îl supăra atât de mult. Băieții care veneau pe la noi? Faptul că eu și mama ne certam din nou? Ideea că nu voiam să intru în competiție? *Cât de departe aș ajunge dacă m-aș înscrie?* m-am gândit.

Tata a ridicat privirea preț de o secundă, și am înțeles numaidecât. Nu voia să-mi ceară asta. Nu voia ca eu să mă duc acolo. Dar nu putea nega c-am fi avut o grămadă de beneficii dacă reușeam să intru, chiar și pentru o zi numai.

— America, fii rezonabilă! a spus mama. Probabil că noi suntem singurii părinți din țara asta care încearcă să-și convingă fiica să participe. Gândește-te la șansa care ți se oferă! Într-o zi ai putea fi regină!

— Mamă! Chiar dacă mi-aș dori să fiu regină, ceea ce nu vreau câtuși de puțin, în provincia asta sunt sute de fete care se vor înscrie. Mii. Și, dacă într-un fel sau altul aș fi aleasă, acolo ar mai fi alte treizeci și patru de fete, fără îndoială mult mai bune la capitolul seducție decât aș putea eu pretinde că sunt.

Gerad a ciulit urechile:

— Ce e aia seducție?

— Nimic, am răspuns cu toții în cor.

Mama și-a împins scaunul în timp ce s-a ridicat și s-a aplecat spre mine peste masă.

— Cineva o va face, America. Ai la fel de multe șanse ca toate celelalte fete. Și-a trântit șervetul pe masă și a dat să plece. Gerad, când termini, te duci și faci baie.

Gerad a mârâit.

Sora mea mai mică a mâncat în tăcere. Gerad a cerut felul doi, dar nu exista așa ceva. După ce s-au ridicat, am început să strâng masa în timp ce tata a rămas acolo, bându-și ceaiul. Avea din nou vopsea în păr, o pată galbenă care mă făcea să zâmbesc. S-a ridicat, scuturându-și firimiturile de pe cămașă.

— Scuze, tată, am murmurat în timp ce adunam farfuriile.

— Nu fi prostuță, pisicuțo! Nu sunt supărat.

A zâmbit ușor și și-a petrecut un braț în jurul meu.

— Eu doar...

— Scumpo, nu trebuie să-mi dai explicații. Știu. M-a sărutat pe frunte: Mă întorc la lucru.

Apoi m-am dus în bucătărie pentru a spăla vasele. Am învelit într-un șervețel porția mea de mâncare aproape neatinsă și am ascuns-o în frigider. Ceilalți n-au lăsat altceva decât niște firimituri.

Am oftat, îndreptându-mă spre dormitor ca să mă pregătesc de culcare. Toată chestiunea mă înfură.

De ce mă împingea mama atât de mult să fac asta? Nu era fericită? Nu-l iubea pe tata? De ce acest lucru nu era suficient de bun pentru ea?

M-am întins pe salteaua mea cu cocoloașe, încercând să mă gândesc la Alegere. Probabil că avea și avantajele ei.

Ar fi fost frumos să mâncăm bine măcar pentru o perioadă. Dar nu avea rost să-mi bat capul. Nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de prințul Maxon. Din ceea ce văzusem la *Actualitățile din Illéa*, nici măcar nu mi-ar fi plăcut tipul ăla.

A părut o eternitate până s-a făcut miezul nopții. Lângă ușa mea se afla o oglindă, așa că m-am oprit să mă asigur că părul meu arăta la fel de bine ca de dimineață și ca să mă dau cu puțin ruj. Fața mea avea nevoie de un strop de culoare. Mama era destul de strictă și ne cerea să economisim cosmeticele pentru concerte sau ieșitul în oraș, dar, de obicei, în nopți ca asta, tot foloseam puțin machiaj.

M-am furișat în bucătărie pe cât de încet am putut. Mi-am luat mâncarea, un colț de pâine care stătea să se învechească și un măr și le-am adunat pe toate într-o legăturică. Pentru că era târziu, îmi era greu să mă întorc în camera mea fără să fac zgomot. Dar, dacă aș fi făcut asta mai devreme, n-aș fi avut liniște.

Am deschis fereastra și am aruncat o privire spre micuța noastră grădină din spatele casei. Luna de-abia se vedea, așa că a trebui să aștept o vreme să mă obișnuiesc cu întunericul înainte să fac vreo mișcare. Dincolo de pașiște, căsuța din copac se distingea cu greu în lumina nopții. Când eram mai mici, Kota lega cearșafuri de crengi, făcând-o să arate ca o corabie. El era căpitanul, iar eu, ofițerul secund. Îndatoririle mele constau în măturatul podelei și gătitul mâncării din pământ și rămurele amestecate în tigăile mamei. Kota lua o lingură de pământ și o

„mânca” aruncând-o peste umăr. Asta însemna că trebuia să mătur din nou, dar nu-mi păsa. Eram pur și simplu fericită să mă aflu pe corabie alături de el.

M-am uitat în jur. Toate casele învecinate erau cufundate în întuneric. Nu mă vedea nimeni. Am ieșit cu grijă pe fereastră. Pe vremuri mă alegeam cu vânătași, dar acum îmi era ușor, cu toată îndemânarea pe care o dobândisem de-a lungul anilor. Și nu voiam să scap pe jos mâncarea.

Am traversat pajiștea în cele mai frumoase pijamale ale mele. Aș fi putut rămâne în hainele de zi, dar așa mă simțeam mai bine. Nu-mi păsa prea mult de haine, dar eram draguță în pantalonii scurți maro și în tricoul alb mulat.

Demult nu-mi mai era greu să mă cațăr în copac folosind o singură mână, ajutându-mă de găurile făcute cu unghiile. Îmi dezvoltasem și această abilitate. Fiecare pas era o ușurare. Nu mă îndepărtasem prea mult, dar toată agitația din casa mea părea acum la kilometri depărtare. Aici nu trebuia să fiu prințesa nimănu.

În timp ce mă cățaram în cutiuța care era refugiul meu, știam că nu aveam să fiu singură. În cel mai îndepărtat colț al căsuței, cineva stătea ascuns în întuneric. Respirația mi s-a accelerat; nu mă puteam abține. Am pus mâncarea jos și am mijit ochii. Silueta și-a schimbat poziția, aprinzând o lumânare nu prea folositoare. Nu oferea prea multă lumină — cei din casă n-o puteau vedea —, dar era suficientă. Intrusul a vorbit în cele din urmă, un zâmbet sugubăț lățindu-i-se pe chip:

— Bună, frumoaso!